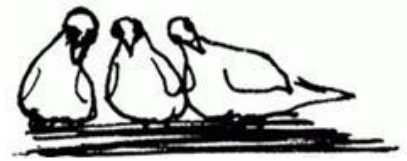

De Postduif

Stichting Stoelenproject "De Duif"

Nieuwsbrief.Nr. 14, november 2016

De postduif heeft een poosje in zijn hok gezeten, maar is weer uitgevlogen. In de tussentijd is er weer veel gebeurd.

We mochten weer een paar nieuwe vrijwilligers ontmoeten. Twee van hen stellen zich voor in deze nieuwsbrief. We hebben een uitje gehad, een aantal koffie ochtenden en we hebben weer veel bezoekers mogen ontmoeten en hun een plek mogen aanbieden. Sommigen voor een nacht en sommigen voor een langere tijd. Goed om tijdens de vrijwilligersochtend ervaringen te horen van jullie met de bezoekers. Van Joop lees je een ervaring in deze postduif.

De laatste periode zijn we aan het nadenken, hoe om te gaan met de bezoekers die al een lange tijd bij ons verblijven. Tijdens de laatste vrijwilligers ochtend hebben we daar bij stilgestaan en zijn er ook nieuwe ideeën gekomen vanuit jullie, waar we mee aan de slag gaan.

Jullie suggesties zijn altijd welkom en wij zijn er blij mij. We maken immers samen De Duif

De postduif werd vanaf nr. 5 verzorgd door Nico Christen. Nico heeft om persoonlijke redenen besloten te stoppen met het verzorgen van de nieuwsbrief. Ik wil Nico hartelijk bedanken voor het verzorgen van de nieuwsbrief.

Groet
Edmund

Ron stelt zich voor

Het is altijd lastig om iets over jezelf op papier te zetten. Natuurlijk geven de basisvragen *wie, wat, waar* en *wanneer* enig houvast, maar het blijft moeilijk.

Wie? De eerste vraag is ook gelijk het makkelijkste te beantwoorden. Mijn ouders hebben het eerste deel van het antwoord immers al 52 jaar geleden bedacht. Het tweede deel van het antwoord is nog langer geleden vastgesteld. Ik zou me daar eigenlijk eens wat meer in moeten verdiepen. Mijn naam is Ron Oostveen.

Amersfoortse kei

Wat? Een vader van drie kinderen, lachend naar het leven, gescheiden, werkend, sociaal, luisterend en denkend, soms plagend en altijd optimistisch.

Waar? Geboren en getogen in Amersfoort. Voor de studie verhuisd naar Amsterdam en tussen 1998 en 2015 woonachtig in Dieren. Sinds vorig jaar inwoner van het altijd zonnige Arnhem.

Wanneer? Sinds het najaar 2015 vrijwilliger bij De Duif.

Waarom? Dit is misschien wel de meest interessante vraag. Waarom offert een man van 52 jaar een deel van z'n vrije tijd en nachtrust op om bij De Duif vrijwilligerswerk te doen?

Om die vraag te beantwoorden moeten we twee jaar terug in de tijd. In 2014 heb ik voor de gemeente Rheden een boekje mogen maken over vrijwilligers. Tien portretten van mensen die een deel van hun tijd onbaatzuchtig ter beschikking stellen aan de medemens en iets teruggeven aan de maatschappij waar ze zelf onderdeel van zijn.

De een was dirigent bij een muziekvereniging, de ander was leider van een groep kinderen bij Scouting, weer een ander was actief in het bestuur van de kerk en iemand anders ging iedere week spelletjes doen bij een groep dementerende ouderen.

Iedereen had zijn eigen 'werk', zijn eigen verhaal en eigen redenen. Toch was er in al die verschillende verhalen ook een rode draad te vinden. Natuurlijk de gedachte dat je niet alleen moet *nemen*, maar zo mogelijk ook moet *geven*. Maar ook gaf iedereen aan dat vrijwilligerswerk je zoveel brengt. Je krijgt nieuwe sociale contacten. Je ontwikkelt nieuwe inzichten en vaardigheden. En vrijwilligerswerk geeft voldoening. Na een jaar vrijwilligerswerk bij 'De Duif' kan ik dat alleen maar beamen. Ik kan iedereen aanbevelen vrijwilligerswerk te gaan doen.

Alex stelt zich voor

Ik ben Alex Meeldijk (29) en woon sinds 2015 in Arnhem, vanwege mijn werk op een notaris kantoor. Ik switch per oktober van baan en ga in Ede werken maar voorlopig blijf ik in het centrum van Arnhem wonen. In 2014 ben ik een paar maanden vrijwilligerswerk wezen doen in Colombia, heel divers maar onder meer met daklozen. Toen ik terugkwam in Nederland wilde ik me ook graag inzetten voor anderen, zodoende ben ik sinds najaar 2015 vrijwilliger bij het Stoelenproject. Naarmate ik het vaker doe en men mij meer begint te herkennen (ook op straat) begin ik het werk steeds leuker te vinden. Hoewel de nachtdiensten wel pittig zijn.

Naast mijn werk sport ik graag, het liefst wat fanatiek op het gebied van hardlopen en racefietsen.

Herinneringen aan de Romeinse bezettingstijd

Voor ons jaarlijkse vrijwilligersuitje zijn we dit keer te gast bij de Steenen Camer aan de Drielsedijk. Voor velen van ons een onbekende plaats. En dat maakt het juist zo leuk. Van alle kanten kwamen we op de fiets of met de auto, de zon scheen en het was heerlijk weer. Ontvangst met geweldige klaargemaakte lunch. Alles was voorzien, broodjes, soep en nog veel meer! Gezellig om elkaar eens in een andere omgeving te ontmoeten. Sommige vrijwilligers kenden elkaar nog niet; dus tijd voor kennismaken.

Na de lunch en een welkomstspeech van Edmund was het tijd om in de benen te komen. Wat velen van ons niet wisten, is dat we op heel oude historische grond stonden. Nooit geweten dat er op deze plek aan de Rijn, 2000

jaar geleden een Romeins castellum gestaan heeft. En niet zomaar een castellum, maar het op één na grootste van Europa. Tja, Europa zoals wij dat kennen was er natuurlijk nog niet..... Het Romeinse Rijk moet ik dan zeggen! We kregen een gedegen uitleg bij de maquette over de gebouwen, het leven van de mensen en de voorwerpen die gevonden zijn. Er was speciale aandacht voor de gevonden overblijfselen van 'vergeten groenten'. In het terrein van Meinerswijk moeten diep in de grond en aan de oppervlakte nog resten van het hoofdgebouw te vinden zijn. Gelukkig was in ons groepje veel kennis aanwezig en konden we als echte archeologen de dakpan en de schoorsteentegel die daar gevonden zijn herkennen. Ook wisten we een boog van stenen te reconstrueren. Hierna werden we rondgeleid in de 'Hortus Ramana', of wel de Romeinse tuin. Hier worden door vrijwilligers op natuurlijke basis groenten uit het begin van onze jaartelling geteeld. Veel belangstelling voor de hop waar bier van gemaakt wordt en de kleine druivenstokken waar de wijn van gemaakt gaat worden. Maar ook voor andere ons bekende en minder

bekende groenten en kruiden. Hier mochten we ook ontdekken door te proeven!

Na deze leerzame en gezellige excursies stond er koffie en thee voor ons klaar met een heerlijk taartje. Wat een goede verzorging!

Het was een gezellige, leerzame en mooie dag. Zelfs nadat velen al afscheid van elkaar genomen hadden zijn er nog een paar in de nabijgelegen volkstuinjes gaan kijken naar de gigantisch grote en vreemd gevormde pompoenen en kalebassen.

Allen bedankt voor je inbreng!

Marjan

Joyce, Kees en een tweede kop soep

Een bijzonder moment aan de bar van de nachtopvang voor dak- en thuislozen, de Duif.

Het is een miezerige regenachtige avond als ik tegen kwart voor tien in de avond aanbel bij de Duif in de Spoorstraat. Linda de stafwerker van die avond laat me binnen. Bert, mijn collega vrijwilliger die avond, is er al en staat brood te smeren. De soep voor de gasten van die nacht staat op het gas te geuren. Dat ruikt goed: tomatensoep van de vorige dag en pompoensoep van vandaag. Lekker. Linda praat ons kort bij over bijzonderheden voor deze nacht. We zijn

weer vol met 19 gasten. Daarbij kreeg ze een vraag voor een crisisplaatsing van een oudere dame van tegen de 80 jaar oud. Dat gebeurt zelden voor iemand van die leeftijd, zeggen we tegen elkaar.

Om half elf komen de meeste gasten tegelijk binnen, zoeken gelijk een matras en slaapplek op. Dan komen ze met hun toegangsbonnetje naar de bar voor soep, koffie, thee, warme melk of chocomelk, al dan niet met twee met boter belegde boterhammen. Dan is het even flink aanpoten achter de bar met zijn tweeën.

Tegen elf uur komt de aangekondigde oudere dame binnen. Een klein gebogen vrouwtje, met een paar schitterende, opgewekt kijkende ogen, die je blij aankijken en mij doen smelten. Type van een lief omaatje! Ik noem haar hier Joyce, wat niet haar echte naam is.

Als Linda haar wat wegwijs gemaakt heeft en de regels heeft uitgelegd van de Duif, komt ook zij naar de bar voor een gratis kop soep en een paar boterhammen.

Als ze die met smaak heeft opgegeten komt ze bij me terug en vraagt of ze nog een kop soep kan krijgen. "Dat kost u dan wel 60 eurocent", is mijn antwoord. "De eerste soep is gratis, de tweede niet, is de regel die hier geldt". Ik zie een wolk van teleurstelling en verdriet over haar lief gezicht trekken. "Oh, dan maar niet, ik heb nog maar 5 cent" is haar reactie. Ze schuifelt terug naar haar plek aan de tafel. Aan de bar staat op dat moment Kees (ook niet zijn echte naam) een bekende gast van de opvang. Met hem ben ik in gesprek over kluswerk dat hij doet in het huis van een vriendin. Als hij de vraag van Joyce om nog een kop soep hoort en mijn reactie daarop, zie ik hem denken. Hij draait zich om en roept tegen Joyce: "Hé, kom es hier, kom es terug". Als Joyce terugschuifelt naar de bar en naast hem staat, haalt hij geld uit zijn zak en geeft haar de 60 cent voor een tweede kop soep. Joyce begint te stralen, bedankt Kees, geeft mij het geld en krijgt van mij de tweede kop soep.

Als ze die ook op heeft komt ze terug met een zelf gebreid poppetje in de hand en geeft dat als waardering voor zijn geldschenking aan Kees. "Hier, dat heb ik zelf gemaakt, iets anders heb ik niet, maar dat mag jij hebben, omdat jij voor mij betaalde". Ik zie dat dit gebaar Kees raakt. Hij buigt zich voorover, pakt haar hoofd vast en geeft haar een zoen op haar voorhoofd. Ik ben die avond een bevoorrecht getuige van een bijzonder moment en zie iets van Gods liefde oplichten in het contact tussen deze twee mensen aan de bar van de nachtopvang voor dak- en thuisloze mensen.

Joop Brongers